

32. navadna nedelja
Pirniče, 11. november 2018
»Se dobrota splača?«

Bratje in sestre!

Te dni mineva natanko 100 let od konca 1. svetovne vojne. Ob tej obletnici smo slišali vrsto lepih in pretresljivih govorov o nesmiselnosti vojaških spopadov, o odpuščanju in spravi, o miru. Enega najpomembnejših v našem prostoru je imel predsednik države, Borut Pahor, v petek ob kostnici žrtev prve svetovne vojne na ljubljanskih Žalah. V slogu, ki se ga ne bi sramovali niti najboljši pridigarji je povedal: Mir ohranjamo in krepimo le z medsebojno prijaznostjo, razumevanjem, spoštovanjem, upoštevanjem, obzirnostjo, solidarnostjo, srčnostjo in zavračanjem slehernega sovraštva: *»Svet nikoli ni pahnjen v vojno«*, pravi gospod predsednik. *»Tja ga pahne neodgovorna presoja in odločitev. Vojne, zlasti svetovne, niso naravno stanje človeške družbe. O vojnah in o miru odloča človek«*. Kakršno že imamo stališče do predsednikovega ideološkega ozadja, mu ob teh besedah vendarle moramo dati prav. Od nas je odvisno, kako bomo živeli. In kolikor že na človeka vpliva množica takih in drugačnih momentov, razlogov, je končno človek sam tisti, ki odloča, kako bo ravnal. Bo na vrh lestvice vrednot postavil blagor sočloveka, ali nemara svoje sebične interese? Se bo zavzemal za pravičnejšo in solidarnejšo družbo, ali pa za uspeh tistih, od katerih se tudi sam nadeja določenih koristi? Se bo znal žrtvovati za blagor in napredek družine, naroda ali človeštva v celoti, ali pa se bo prodal in za debelejši kos kruha izdal svoje osebno dostojanstvo, svoje prepričanje in vrednote svojih očetov? Od nas je odvisno.

Se vam ne zdi, da bi tudi vdova iz Sarepte, o kateri smo slišali danes v prvem berilu, povsem lahko preslišala prerokov glas, ali se vsaj naredila, kot da ga ne sliši in odšla po svojih poteh naprej. Pa tega ni storila, zavedajoč se, da človek nima nikoli tako malo, da ne bi mogel dati ničesar. In dobrota do Božjega moža Elija, se ji je bogato poplačala. Pa tudi če se ne bi, bratje in sestre, bi umirala s ponosom v očeh, saj je ohranila svojo človečnost, ko ni spregledala človeka v stiski. In čeprav bi kdo rekel, da se od dobrote do drugih ljudi pač ne da živeti, bi mu lahko odgovorili, da to sicer drži, a vendarle bo le tisti človek, ki je pozoren na stisko bližnjega in rad pomaga, svoje življenje preživel kvalitetno. Saj vemo, da kvalitete življenju ne daje količina dni, ampak ljubezen s katero smo te dni napolnili. In spet smo pri tem, kar je povedal predsednik: *»Od nas je odvisno«*.

Pravo bogastvo, bratje in sestre, ni v premoženju, ki ga posedujemo. Konec koncev ni bogastvo niti v znanju, ki smo si ga pridobili: pravo bogastvo je v lepoti človekove duše, v dobrih delih, ki jih vrši, v naporih, ki jih vlaga v to, da bi iz dneva v dan postajal boljši človek.

Nekdo je zapisal: *»Ni pomembno, kaj imaš, pomembno je, koliko tega, kar imaš, deliš z drugimi«.*

Je že tako, da lahko že jutri vse kar smo si pridobili tudi izgubimo. To, kar smo storili dobrega, pa ostane za vedno. Amen.